

ik Amerika en dan hoe ik *Vassar-College* vind. „O, we love it!”¹⁾ klinkt het van alle kanten. Ik antwoord, dat ik 't best begrijpen kan; en dan is er even een stilzwijgen van verbazing, en als ik mij niet vergis ook van medelijden, als ik vertel, dat er in heel Holland zoo'n jongemeisjes-paradijs niet te vinden is. En dan moet ik vertellen van Holland en Hollandsche meisjes De deur gaat open en met „There is our Dutch girl,”²⁾ wordt de binnenkomende begroet. Zij wordt mij voorgesteld als Miss Van der Veer, en dan moet ik vertellen, wat haar naam beteekent. Ik voldoe aan het verzoek, vertaal letterlijk, en zeg, dat *der* een nu verouderde buigingsvorm is. „O, there is old Dutch grammar in your name!”³⁾ valt het koor juichend in. Zij plagen elkaar voortdurend, en het vroolijke lachen houdt niet op. En ik lach met ze mee, en in stilte denk ik: wat zijn ze weinig verwend, die meisjes, die hier alles hebben, wat haar hart begeert. 't Zijn net groote kinderen, die genieten, niet omdat 't genot zoo groot is, maar omdat ze zoo gezond en zoo gelukkig zijn, en 't zoo heerlijk is om — eens van harte te genieten.

Na een uur is 't tijd van scheiden. De gastvrouw wordt met een geestdrift bedankt, als had zij 't grootste festijn ter wereld aangericht.

En als haar vroolijke gasten alle weg zijn, en het ineens zoo heel stil en leeg in de kamer lijkt, vraagt zij, terwijl wij samen het theegoed wegruimen: „Don't you think they are nice girls?” Hoe zou ik het kunnen ontkennen? „O, I just love them,”⁴⁾ zegt Miss Mason.

De vrijheid en de vriendelijke gezindheid schijnen hier hand aan hand te gaan. Een combinatie, waarvan een buitengewone beking uitgaat.

(Slot van dezen brief in No. 13.)

H. S. S. K.

- ¹⁾ Wij vinden 't heerlijk hier!
²⁾ Daar is ons Hollandsch meisje.
³⁾ O, er is oude Hollandsche grammair in je naam!
⁴⁾ Vindt ge niet dat het aardige meisjes zijn? O, ik houd zooveel van ze.

Een Bloemensprookje.

Ens was er een tijd, dat de bloemen nog geen namen hadden. Dat was verbazend lastig. De menschen kwamen telkens in de war; als de een het had over witte lelies, meende de ander, dat hij over witte rozen of witte tulpen sprak. Zoo moesten ze telkens nauwkeurig omschrijven, en dat was erg omslachtig.

Voor al een professor, die veel van planten en bloemen hield, zat soms zeer in verlegenheid. Daarom besloot hij de hulp van de feeën in te roepen, — want die waren er toen nog, en hielpen de menschen graag! Dat doen ze nog wel, maar de menschen merken het niet, en als ze het merken, zeggen ze, dat het geen feeën zijn!

Welnu, er was dan een groote, goede fee, die besloot, den professor en de andere menschen te helpen; haar naam was Verstand. Ze zag er altijd heel ernstig uit, en had grijze oogen, die overal in zochten door te dringen. Ze vertelde den professor, dat ze de planten en bloemen namen zou geven. Er waren evenwel zóóveel bloemen, beweerde de professor, dat de menschen onmogelijk al die namen zouden kunnen onthouden.

„Daar weet ik raad op,” zeide Verstand. „Ik zal de hulp inroepen van Herinnering; zij is mijn beste en liefste zuster.” En zoo gebeurde het.

Herinnering was een lieve verschijning. Ze leek heel niets op Verstand, die altijd even kalm en koel was, en iedereen evenzoo trachtte te maken, als ze zelf was. Neen, Herinnering was heel anders, vol gevoel, vol afwisseling. Wanneer ze de menschen aankeek, (en dat doet ze nog telkens) dan begonnen ze beurtelings te lachen of te schreien, al naardat ze zich vroolijk of treurig voordeed.

Alle menschen hielden veel van haar, behalve slechte menschen en ondeugende kinderen, want hen keek ze

nooit vriendelijk aan. Ze zagen altijd de booze dingen, die ze gedaan hadden, en daarom haatten ze deze goede fee.

Nu dan, Verstand en Herinnering zouden samen den bloemen namen geven. Verstand zou den naam kiezen, Herinnering dien opschrijven in haar boek, dat Geheugen heet. Tot belooning zou ze zelf een bloem mogen kiezen als haar eigen bloem, en daarvoor zou ze zelf een naam mogen kiezen.

Zoo gingen ze dan met haar beiden op weg. Eerst bezochten ze de warme landen met hun tropische pracht. Toen de broeikassen der rijken en bloemisten met hun trotsche, kostbare bloemen. Vervolgens de tuintjes der armen met hun eenvoudige, maar lieve plantjes.

De bergen, het bosch, de rivieren, de slooten, de duinen, de heide, alles kreeg een beurt.

Nog altijd had Herinnering geen keus gedaan. Alle bloemen waren mooi; sommige trotsch, andere nederig, sommige rijk aan kleuren en geuren, andere arm aan uiterlijk schoon — maar de bloem, die Herinnering zocht, die vond ze niet. Ze wist zelf niet, hoe die er uit moest zien, maar zeker wist ze: de bloem, die de hare moest zijn, had ze nog niet gevonden.

Langzaam ging ze de weide door, van elke bloemsoort er een plukkende, om ze Verstand te toonen, die dan den naam noemde.

„Zou ik deze kiezen?” sprak zij, toen zij de boterbloem plukte.

„Die lust ik niet,” bromde de koe, „die is vergiftig.”

„O neen,” zei Herinnering, „die moet ik niet hebben. — Deze dan,” vervolgde zij, terwijl ze een paardebloem omhoog hield.

„Die is hol,” sprak een wijsgeerige kikker, „ik heb het gezien, toen de menschenkinderen ze plukten. Ze maakten er kettingen van, en wat hol is, deugt niet, weet je. Ze rikt bovendien ook heel leelijk.”

„Dus die ook niet,” zuchtte de fee. — „Maar die is mooi,” riep ze, toen ze een madeliefje vond. „Zoo'n regelmatig geel hartje en een keurig wit kraagje.”

„Och wat,” gonsde een bij, „ze geeft geen honing.”

Bedroefd ging Herinnering heen. De bloem, haar bloem, was er niet. Ze had haar ten minste nog niet gevonden.

Toen ze langs een stillen vliet naar Verstand terugkeerde, om haar oogst te toonen, hoorde ze opeens een fijn stemmetje, dat haar smeekend toeriep: „Vergeet mij niet!”

De spreekster was een allerliefst bloempje. Hemelsblauw van kleur, met een gouden hartje, verhief ze schuchter haar sterretjes tusschen het frissche gras. Verlegen boog ze de nog niet ontplooiden knopjes, verbaasd over zichzelf, dat ze een fee durfde aanroepen.

Herinnering keerde zich haastig naar de roepster. Verrukt hield ze haar omhoog. „Deze, ja, deze is het,” riep ze.

„Die is goed,” beweerde de kikker, „die groeit aan den waterkant; daar houd ik van.”

„Ze heeft altijd wat voor mij over,” gonsde de bij.

„Ze is wat klein,” zei de koe, „maar ze is beleefd en houdt zich bij haars gelijken.”

„Deze is het dus,” zeide Herinnering, terwijl ze de bloem aan haar lippen bracht. „Dit is mijn bloem, en haar naam zal wezen: Vergeet-mij-niet, dien ze mij toeriep, toen ik haar bijna voorbij was gegaan.”

En zoo bleef het.

Vergeet-mij-niet is nog de bloem der Herinnering, en daarvoor kennen haar alle menschen.

Of geeft niet de moeder aan haar vertrekkenden zoon, de zuster aan haar broeder, de bruid aan haar verloofde een vergeet-mij-nietje mede? En als de jongeman in den vreemde de blauwe sterretjes beschouwt, doemt dan niet de herinnering in hem op aan de lieve hand, die ze hem schonk? Ziet hij dan niet weer vóór zich het huisje, waar hij geboren werd en de vliet, waar de bescheiden bloempjes bloeien?

En iedereen heeft de Vergeet-mij-niet lief, en iedereen kent haar en haar bestemming: in den volsten zin des woords te zijn de bloem der Herinnering. DIEUWKE.